

ridisk og mere almen karakter. En bistandsadvokat skal derfor støtte offeret under afhøring hos politiet og i retten samt yde bistand ved opgørelsen af et eventuelt erstatningskrav.

Herudover vil bistandsadvokaten f.eks. kunne yde rådgivning om særlige hjælpemuligheder, om personlig støtte og vejledning samt orientere offeret om sagens forløb og forberede offeret på, hvordan sagen behandles i retten under domsforhandlingerne.

Endvidere kan jeg oplyse, at i sager om grovere overtrædelser af straffeloven, herunder sædelighedsforbrydelser, skal der udpeges en kontaktperson hos politiet for vidnerne i sagen, herunder offeret, hvis sagen er af en sådan art, at det skønnes at have eller kunne få betydning for vidnet at få udpeget en kontaktperson.

Kontaktpersonen skal lette offerets kommunikation med politi- og anklagemyndighed samt modvirke misforståelser som følge af, at flere forskellige medarbejdere taler med offeret. Kontaktpersonens opgave er således at hjælpe og støtte offeret, når offeret henvender sig til politiet.

Udpegningen af en kontaktperson skal normalt ske så tidligt som muligt, dvs. allerede ved den første afhøring af offeret. Kontaktpersonen skal være en polititjenestemand, der deltager i efterforskningen, eller en anklager, der beskæftiger sig med sagen.

Det indgår også i beslutningsforslaget, at mulighederne for at få etableret konfliktråd skal opprioriteres, og at det herunder skal sikres, at der er afsat tilstrækkelige midler til konfliktråd i voldtægtssager.

Konfliktrådsordningen får vi jo lejlighed til at drøfte senere i dag, når vi kommer til behandlingen af beslutningsforslag nr. B 88, der drejer sig om at gøre konfliktrådsordningen permanent og landsdækkende. Derfor vil jeg i denne sammenhæng nøjes med nogle helt overordnede betragtninger.

Jeg vil for det første sige, at regeringen vil sikre, at ordningen med konfliktråd i de kommende år videreføres i samme omfang som hidtil. Det betyder, at der i de tre politikredse Glostrup, Ringsted og Roskilde, hvor forsøgsordningen har kørt hidtil, også fremover vil være tilbud om konfliktråd. Derimod har jeg ikke på nuværende tidspunkt planer om at udvide ordningen, sådan at flere politikredse bliver omfattet.

Spørgsmålet om at udvide konfliktrådsordningen generelt indgik som bekendt i de politiske forhandlinger sidste år om en ny flerårsafta-

le for politiet. Her var der en række partier, som ønskede en sådan udvidelse, men da det kom til stykket, stod disse partier uden for forligskredsen. Derfor kom en udvidelse af konfliktrådsordningen ikke til at indgå i aftalen. Vil man have indflydelse og gennemføre udgiftskrævede forslag, skal man også være med til at finde penge.

Kl. 14.45

Dernæst vil jeg godt knytte en særlig bemærkning til forslaget om at bruge konfliktråd i voldtægtssager. Jeg er, som jeg sagde indledningsvis, helt enig med forslagsstillerne i, at der skal gøres en stor indsats for at hjælpe ofre for voldtægt. Jeg må imidlertid sige, at jeg umiddelbart er ret skeptisk over for, at konfliktråd er et egnet redskab til at forbedre netop voldtægtsofres stilling. Man kan naturligvis ikke udelukke, at det i enkelte sager vil kunne være en måde for både offer og gerningsmand at komme videre på, sådan som det anføres i bemærkningerne til forslaget; jeg tror imidlertid, at det vil være yderst sjældent, at offeret for en voldtægt ønsker en samtale med gerningsmanden.

I relation til sagsbehandlingstiden for voldtægtssager går beslutningsforslaget ud på, at sagerne skal omfattes af samme målsætning, som gælder for sagsbehandlingstiden i voldssager. Jeg er enig med forslagsstillerne i, at det af hensyn til offeret er meget vigtigt, at straffesagen bliver gennemført så hurtigt, som det er muligt og forsvarligt. Sædelighedssager indebærer imidlertid som regel flere tidkrævende efterforskningsskridt end de fleste voldssager, herunder retslægelige undersøgelser af offeret. Derfor tager bl.a. voldtægtssager ofte længere tid at efterforske end de fleste voldssager, og i disse meget alvorlige sager må der ikke gås på kompromis med grundigheden og oplysningen af sagen.

I juli 2003 anmodede jeg Rigsadvokaten om nærmere at undersøge, om der i sædelighedssager er et reelt problem med sagsbehandlingstiden. Rigsadvokaten afleverede i januar 2004 en redegørelse, som bl.a. indeholder en undersøgelse af sagsbehandlingstiden i de sager, hvor der er afsagt dom i perioden fra juni 2002 til august 2003. Sagsbehandlingstiden er opgjort som den tid, der er forløbet, fra anmeldelsen blev indgivet til politiet, og til endelig dom i sagen forelå. Også den tid, der er gået, indtil gerningsmanden kunne identificeres og kunne anholdes, er således medregnet.